

ΗΛΙΑΣ Χ. ΤΡΙΑΝΤΗΣ

Είχε μερικά πλήγματα τῆς Μοίρας τόσο φριχτά καὶ προκαλοῦν τέτοιο σπαραγμὸ εἰς τὴν ψυχὴν ὥστε εἰς τὸ ἄκουσμά των καὶ αὐτοὶ οἱ λίθοι—ὅπως ἐμφαντικώτατα λέγει ἡ δημοδ. μας ποίησις—ραΐζουν καὶ συγκινοῦνται. Ἐνα τέτοιο σπαραγμὸ ἐπροξένησε καὶ ὁ θάνατος τοῦ Ἡλία Τριάντη.

ΗΛΙΑΣ ΤΡΙΑΝΤΗΣ

Ὁ ὄρατος εἰς τὴν ψυχὴν καὶ στὴν μορφήν Ἡλίας, τὸ ἀγαπημένον παιδί των Πατρῶν, ὁ ὑπέροχος εἰς αἰσθήματα σφριγγλῶς καὶ γεμίτης ζωῆ νέος ἦτο πεπρωμένο νὰ σβύσῃ ἔπειτα ἀπὸ μία φρικώδη καὶ ἐξαντλητικὴ ἀρρώστεια ποῦ τὸν εἶχε ρίψῃ τέσσαρας ὀλοκλήρους μῆνας στὸ κρεβάτι, ὡς εἶν ὁ αὐτὸς θάνατος νὰ τοῦ ἐξέλεγε τὰ δροσερὰ νεύατα καὶ ἠθέλησεν νὰ τοῦ ρουφήξῃ ἀργὰ τὴν δροσιὰ γιὰ νὰ τοῦ παρατείνῃ τὴν ἀγωνίαν ἀπὸ ζῆλια καὶ ἄνθος. Καὶ ἡ ὥρα ἀκόμη τοῦ θανάτου τοῦ ἀγαπημένου Ἡλία προκαλεῖ περὶ πολὺ σπαραγμὸν περὶ μεγάλο πόνο.

Ἐσβυσε στὴν ἀνοιξὶ τῆς ζωῆς του, στὰ χαράγματα μιᾶς ὥραιας ἀγῆς

τῆς ἀνοιξέως, μιᾶς ἀγῆς ποῦ ἀνοιξε τὸ δρόμο σὲ λίγο στὸν ἥλιο γιὰ νὰ σκορπίσῃ τὴν ζωὴν στὰ μπομπουκία των λουλουδιῶν καὶ νὰ γεμίσῃ ἀπὸ ὁμορφιὰ καὶ νὰ πλημμυρίσῃ ἀπὸ ζωὴ δλόκληρην τὴν γῆν. Ἔτσι ἦταν πεπρωμένο.

Καὶ τοῦ Ἡλία τὰ ἰδανικά, ρί πόθοι του ἦσαν ἓνα ὄνειρο, καὶ τὸ ὄνειρο ἐτελείωσε γοργά, ἀπότομα γιὰ νὰ προκαλέσῃ περὶ μεγάλη λύπη, περὶ μεγάλη ἐντύπωσι ... Ἔ! κοῦμα! Ὅ,τι εἶνε μεγάλο, ὅ,τι λάμπει ἐκθαμβωτικὰ σ' αὐτὸν τὸν κόσμον χάνεται καὶ σβύνεται ἀπότομα. Καὶ ὁ ἀγαπημένος μας Ἡλίας ἔλαμπεν δλόκληρος ἀπὸ τὴν καλωσύνη τῆς καρδιάς του ποῦ εἶχε τόση δύναμι ὥστε ἀγάπην καὶ μόνον ἀγάπην νὰ σκορπᾷ εἰς ὅλους ἀπεριορίστως.